

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

27

ராசாத்தி ஓடையில் நீர் சுழித்துக் கொண்டு செல்கிறது. அரசனாற்றைப் போய்த் தழுவிக் கரைகிறது. அதனால் இதற்கு ராசாத்தி ஓடை என்று பெயராம். மம்முட்டியான் சொன்ன கதை நினைவுக்கு வருகிறது. பஸ் கூடமங்கலத்தோட நிற்கும் ஊர்தியல்ல. நீளநெடுகத் தொலை ஊருக்குச் செல்லும் அந்த ஊர்தியில்தான் விஜி சின்னப்பட்டிக்குக் கிளம்பி இருக்கிறாள்.

இனி ஓடைத் தண்ணீர் சற்றேனும் வடிந்தால்தான் அவர்கள் அக்கரை செல்ல முடியும்.

“எனக்குத் தெரிஞ்சி இந்தக் காட்டில இம்புட்டு மழை அம்பது வருசத்துக்கு முன்னதா பெஞ்சிச்சி” என்று ஒரு முதியவர் சொல்லிக் கொண்டு சுருட்டை வாயில் வைத்துக் கொள்கிறார்.

வேலம்மாளின் மறைவுக்குப் பிறகு செந்தில் உடனே லாரி ஓட்டச் செல்லவில்லை.

விஜிக்கு அங்கே அவர்கள் சுதந்தரத்தில் குறுக்கிட்டுக் கொண்டு நிற்பதுபோல் தோன்றுகிறது. பாட்டி உடல் நலிவாகப் படுத்து கஞ்சி வைத்துக் கொடுக்கவும் நாயுடுவின் மனைவியை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். விஜி சின்னப்பட்டிக்குச் செல்லக் கிளம்பி வந்திருக்கிறாள்.

“இப்பிடி மழை ஊத்திச்சின்னா, வச்ச பயிரெல்லாம் போயிடும். காஞ்சும் கெடுத்து, பேஞ்சும் கெடுக்குது!” என்று ஒருத்தி முணமுணக்கிறாள். ஓடைக் கரையில் மறுபக்கம் எங்கிருந்தோ சிவகணபதி வாத்தியார் வருகிறார்.

“விஜிம்மா! வாங்க, சவுக்கியமா... எப்ப வந்தீங்க மட்றாசிலேந்து? அன்னிக்கென்னமோ நீங்க சின்னப்பட்டிக்கு வந்திட்டு உடனே போயிட்டதா ஆறுமுகம் சொன்னான்...”

“ஆமாம். மழை ஊரில எப்படி இருக்கு... ஸ்கூலுக்குப் பிள்ளைகள் வராங்களா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே நடக்கிறாள்.

“எங்க? மழை பேஞ்சாலும் குளிரடிச்சாலும் தீப்பெட்டி ஆபீசு பஸ்தான் வரும். பள்ளிக்கூடத்துக்கு அப்படியா?... விஜிம்மா! இங்கிலிஷ் பேப்பரில நீங்க நம்ம ஊர்ப் பிள்ளைங்களைப் பத்தி எழுதியிருந்தீங்கன்னு போன வாரந்தான் புது நகரத்தில் சொன்னாங்க. அந்தப் பேப்பரத் தேடித் தேடிப் பார்த்திட்டு, இப்பத்தா, நம்ம கூடமங்கலத்துத் தேவர் வீட்டிலே எடுத்துக் கொடுத்தா, பார்த்தேன்... அருமையான வேலை பண்ணிட்டிய விஜிம்மா!”

“அதெல்லாம் பொய்யின்னு மறுப்பும் வந்திச்சே, அதையும் பார்க்கலியா?”

சிவகணபதி சார் விழிகள் தெறித்துவிடும் போல் பார்க்கிறார்.

“அப்படியாம்மா?”

“ஆமாம், பத்திரிகைக்காரர், பணக்காரர் என்றால் அவர்கள் சொன்னபடியும் கேட்பார்களே?”

“உண்மைதாம்மா. பணக்காரன் அரசையே இன்னிக்குக் கையில் போட்டுக்க முடியுமே!”

ஆறுமுகத்தின் கடை, குளிருக்கும், சாரலுக்கும் அஞ்சிச் சாக்குப் படுதா போர்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கிறது.

“கண்மாய் ரெம்பி வழியுதாம்! எல்லாம் ரெம்பக் காவந்தாயிருக்கா...!”

“சதா ரேடியோவில் சொல்லிப் போடுறானே!”

“தொழிலாளியளுக்கெல்லாம் இந்த வருசம் கட்ட நடந்தா.”

“தீப்பட்டி ஆபீசுக்காரனுக்கு என்ன நட்டம்? அவ வெய்யலப் பாத்தா காயப்போடுறா? சி கிளாஸ் பாக்டரிய வாணா மூடிருப்பான். வெயிலை நம்பிக் குச்சி காயும்...”

“அவனுவ போட்டியும் இல்லாம கொள்ளையோ கொள்ளையடிப்பா, இன்னும் அங்க இங்க பிராஞ்சி பிள்ளைகளைப் பொறுக்கிட்டுப் போவ. ஆயியப்பனும் மழைக்கு லூட்டுக்குள்ளே குந்திட்டு, வவுத்துப் புள்ளயத் தவிர மிச்சதெல்லாம் அனுப்பிச்சி வைப்பா!” என்று எரிச்சலுடன் சிவகணபதி வாத்தியார் கூறிக்கொண்டு, “இப்படி உக்காருங்க விஜியம்மா!” என்று ஓரமாக ஒரு நாற்காலியை காட்டுகிறார்.

“சைக்கிள் பிரேக் புடிக்கல. பாதை நல்லால்ல விஜியம்மா. தண்ணீயும் சேறும் எப்படியோ இருக்கு!” என்று கூறிய வண்ணம் டீ கொண்டு வந்து ஆறுமுகம் கொடுக்கிறான்.

“என்னப்பா இப்படிச் சொல்ற?... தேவர் வீட்டு வண்டி எதினாலும் இருக்குமில்ல? மாட்டு வண்டி...?”

“டோன்ட் வொரி ஸார், நான் நடந்து வரேன்...”

விஜி சற்றே சேலையைத் தூக்கிச் செருகிக் கொண்டு சிவகணபதியுடன் பேசிக்கொண்டு குறுக்குப் பாதையில் நடக்கிறாள்.

பாதையெல்லாம் குண்டும் குழியுமாக நீர்; சடச்சடக் கென்று செருப்பு பின்புறம் சேலையில் மழை நீரை வாரி அடிக்கிறது.

“நான் உங்களை நேர்ப்புகழ்ச்சி செய்யறேன்னு நினைக்காதிங்க, விஜியம்மா. நீங்க ரொம்ப அபூர்வமானவங்க. இப்படி உங்களைப் போலயிருக்கிறவங்க நடப்பாங்களா?”

“இங்கே ரோடு செப்பம் செய்யிறதோ, வண்டி விடுவதோ என் கையில் இல்லையே? நடப்பதால் என்ன குறைஞ்சி போச்சி?”

“அதுதான் அபூர்வம்தான். அப்பாவும் மாரிசாமியும் இங்க மாட்ச் வொர்க்ஸுக்கு, ‘சி’ கிளாஸ்தான், அதுக்கு முயற்சி பண்ணிட்டிருக்கா. பஞ்சாயத்துல இடம் சம்பந்தமாக நடத்திருக்கிறாரு. இப்பிடி ‘சி’ கிலாஸ் வந்திச்சின்னா, எல்லாம் சேத்து, கூட்டுறவு சொசைட்டிக்கு ஆக்கிடலாம், தாய் தகப்பனுக்கும் தொழில் வருவாய்னு இருக்கும். பிள்ளைகள் கொஞ்ச நேரம் குச்சியடச்சிட்டு படிக்கப்போகும். நல்ல நம்பிக்கையுள்ள மக்கள் நாட்டுக்கு உருவாகலாம்.”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. பொடித்தூற்றல் பிடித்துக் கொள்கிறது. அவள் குடை கொண்டு வரவில்லை. சிவ கணபதி சார் குடையை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தன் தலையில் துண்டைப் போட்டுக் கொள்கிறார்.

“குடை நினைப்பில்லாம இறங்கி வந்திட்டேன். நான் கிளம்புறப்ப வெயில் அடிச்சிச்சி, நீங்க நனையுறீங்களே சார்?...”

“பரவாயில்ல. இத ஆச்சி...”

வானவன் கொடையில் ஊரே பசுமையாகக் காட்சி அளிக்கிறது. நாய்களும், பன்றிகளும் ஆட்டுக்குடில், கோழில் கூண்டுகளும் வீட்டுத் திண்ணைகளில் மனிதர்களோடு குந்தியிருக்கின்றன.

இவள் வீட்டுத் திண்ணையில் சலவைக்காரச் சிங்காரத்தின் கழுதையும் ஒண்டியிருக்கிறது.

விஜி கதவைத் தள்ளுகிறாள்.

உள்ளிருந்து சித்தப்பா வருகிறார்.

“அட எப்ப வந்திய சங்கரலிங்கம்?”

“நேத்து ராத்திரி வந்தேன். வாத்தியாரையா சுகமா? வா விஜி, உள்ளாற வாங்க ஸார்!”

“இருக்கட்டும் திண்ணையில் உக்காந்து பேசுறதுக்கில்ல, எல்லாம் ஈரமாயிருக்கு...” என்று விடைபெறுகிறார்.

விஜி குடையை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, பிளாஸ்டிக் பையினுள் கொண்டு வந்திருக்கும் மாற்றுச் சேலை துணிகளுடன் அறைக்குள் செல்கிறாள். துணியைப் பிழிந்து பின்புறத் தாழ்வரைக் கொடியில் போட்டுவிட்டு கூந்தலை அவிழ்த்துத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.

இத்தனையும் தெரியாதவள்போல் எதிரொலி கொடுக்கும் சக்தியின்றி பாட்டி கட்டிலில் படுத்திருக்கிறாள்.

“அம்மாளக் கூட்டிட்டுப் போயிடலாம்னு வந்தேன், அப்பா காயிதம் எழுதியிருந்தாரு. புள்ளங்க பள்ளிக்கூடம் கடை எப்படி எல்லாம் விட்டுப் போட்டுவர முடியும்? வரமாட்டேங்கிறா. இந்த எடத்திலதா எங்கட்டை வேவணும்றாங்க. நீ சொல்லு விஜி!”

“ஐயாம்மா...? விஜி... விஜி வந்திருக்கிறேன், பாருங்க!” குனிந்து அவள் தோளைத் தழுவிக் காதோடு மொழிகிறாள் விஜி.

முதியவள் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். இரு கண்களிலிருந்தும் நீர்த்தாரை கன்னங்களில் வழிகிறது. விஜி மெதுவாக அந்தக் கண்ணீரைத் துண்டு கொண்டு ஒத்துகிறாள். “அழுவாதீங்க, ஐயாம்மா, எதுக்கு அழுவுறீங்க?” ஆனால் அந்தத் துயரம் எல்லை காணாமல் பெருகி வருகிறது.

“இப்ப எதுக்கு இப்பிடி வருத்தப்படுறீங்க, ஐயாம்மா ஒங்களுக்கு என்ன கொற?”

“இன்னும் என்ன வேணும்டி, மானமே இடிஞ்சிவுமுந்தும் நான் உசிரோடு இருக்கிற, ஒருத்தி அரமனபோல வூடும் காரும் காகம் பணமுமான புருசன் வாணான்னு வந்திட்டா. இன்னொருத்தி... இன்னொருத்தி...”

பழைய பாசிகள்... பாசிகளல்ல... அது மேலோட்டமாக மிதப்பவை அல்லவா? இது மிக ஆழமாக வேரோடிவிட்ட முட்செடி வேர். இதைக் கெல்லி எறிவது சாத்தியமா?

பாட்டி அவர்களை மன்னிக்கவேயில்லை. பாசம் - விஜி விஜி என்றிருந்த அன்பு, ஆதங்கம் எல்லாம் அதைக் காட்டிலும் வேரோடி இருக்கவில்லை. அந்தக் குரல் தழுதழுப்புடன் இளைய மகனைக் கூப்பிட்டுக் கையைப் பற்றிக் கொள்கிறாள். “சிவா, நா செத்துப் போனா, எனக்கு நீயோ, ராசுவோ தா எல்லாஞ் செய்யணும்...” என்று அவள் கூறக் கேட்கும் விஜி உள்ளோடு உடைந்து போகிறாள்.

தாய்ப் பாசத்திலும் பொருள்தான் குறியாக இருக்குமா? கண்ணீரை விழுங்கிக் கொண்டு வெளியே வருகிறாள்.

வாயில் திண்ணையில் ஒரு பன்றியும் குட்டிகளும் முடங்கியிருக்கின்றன. அழுக்கையும் மலத்தையும் உண்ணும் அந்தப் பிராணிகளிடம் தாய்ப்பாசம் மேலானதாகத் தோன்றுகிறது. பொருள் குறுக்கே நின்று தாயைக் குட்டிக்குக் குட்டி வித்தியாசம் பாராட்டச் செய்யவில்லை.

ஆராய்ந்து பார்த்தால், பொருள் மீதுள்ள பற்று, சுயநலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பது புலனாகிறது. அடுத்தவரும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்ற இலட்சிய அடிப்படையில் அமையுமானால், அங்கு பொருளின் மீதுள்ள வெறித்தனமான சுயநல ஆசை கெல்லி எறியப்படுகிறது.

அப்பா, வேலம்மாளுக்குப் பதிலாக மிகப் பணக்காரியான தொரு வேறு மதக்காரியை ஆதரவாக அழைத்து வீட்டில் இடம் கொடுத்திருந்தால், பாட்டி இவ்வளவு பிடிவாதம் காட்டியிருப்பாளா? அவள் மணந்துகொண்டு கணவன், ஒரு சாமானியனாக, சிவகணபதி சாரைப் போலவோ, நாயுடுவைப் போலவோ இருந்திருந்தால். ஐயாம்மா இவ்வளவு கண்டிப்பாக, தான் பாசம் கொண்டு பாராட்டின பேரப் பெண்ணை வெறுக்கமாட்டாள். இப்படிப் பார்க்கையில், சுமி செந்திலை மணந்தது தவறில்லை. மனிதனை மனிதன்

மனிதனாக மதிப்பதில்லை. அவன் மதிப்பு, அவனைச் சார்ந்த பொருளின் பின்னணியைப் பொறுத்து, ஏறுகிறது; இறங்குகிறது.

மனிதனை மனிதனாக, ஒருவரை ஒருவர் இனம் புரிந்து கொண்டு, கூட்டங்களாக உறவு கொண்டு ஒற்றுமை பெருகும் போதுதான் மானுடம் உயர்வு பெறப்போகிறது.

அவள் அங்கு நிற்கையில், காலைச் சாய்த்துக் கொண்டு கையில் ஒரு தடியை ஊன்றிக்கொண்டு மாரிசாமி வருகிறான். அவன் பின் தலையில் சாக்கு போர்த்தவளாக ஒரு பெண், கட்டை குட்டையாக, துடிப்பான நடையில் பின் கொசுவம் அசைய வருகிறாள்.

“விஜிம்மா! வணக்கம்... எப்ப வந்திய?... அன்னிக்கு வந்தீங்களாம். பாக்க முடியல... இவதா, செவுந்தி...! இதுதாம்மா செவுந்தி...”

“அடாடா, இதை அப்பா சொல்லலியே? சந்தோசம், வாழ்த்துக்கள்! மேலே ஏறி நில்லுங்க...”

செவுந்தி அந்தப் பன்றி, நாய்களை விரட்டுகிறாள்.

கல்லெடுத்துப் போட்டும் அது அசையவில்லை. ஆனாலும் சிரமப்பட்டு விரட்டிவிட்டு, சுற்றிச் சென்று பின் பக்கமிருந்து துடைப்பம் கொண்டுவந்து திண்ணையைச் சுத்தம் செய்கிறாள்.

அவர்களைப் பாட்டி உள்ளே அனுமதிக்கமாட்டாளே!

“விஜிம்மா, நீங்க பேப்பரில எழுதினது, மீட்டிங்கில பேசினது எல்லாம் தெரிஞ்சி ரொம்ப சந்தோசப்பட்டோம். எங்களுக்குப் புரியறாப்பல தமிழ்ப் பேப்பரில எழுதிப் போடக் கூடாதாம்மா?...”

“நான் யாருக்கோ எழுதி என்ன பிரயோசனம்? இங்க மனுசங்க மாறவே மாட்டாங்க போலிருக்கே!” என்று வருந்து கிறாள் அவள்.

தனது இளைய மகன் கையினால் கொள்ளி பெற வேண்டும் என்ற அவளது வேருன்றிய ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுத்தான்

போலும், சிற்றப்பா விடிந்து ஊருக்குச் செல்கிறார் என்ற நிலையில், முன்னிரவே பாட்டியின் ஆவி பிரிந்து விடுகிறது.

பாட்டியின் முடிவில், விஜிக்குக் கொஞ்சம் கூட வருத்தம் தோன்றவில்லை. வருத்தப்படுவது பேதமை என்று அறிவு தெளிவாக உரைக்கிறது. புதிய குருத்துக்கள் முளைவிடும் போது, பழைய தோடுகள் சுழன்று விலகி மண்ணோடு மண்ணாகத் தானாகவேண்டும்.

அய்யாம்மா, வெறும் தூலமான உடலுக்கு மட்டும் உரியவள் அல்ல. பழைய வேரூன்றிப்போன, இந்நாளுக்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களின் பிரதிநிதியும் கூடத்தான்.

சிற்றப்பா, பாட்டியின் விருப்பப்படி அவளை எரித்து, குடத்தில் எலும்புகளை எடுத்துக்கொண்டு, கங்கையில் கரைப்பதற்குக் கொண்டு செல்கிறார்.

பாட்டியின் மறைவுக்கு, பெரியபட்டியிலிருந்து, பெரியவரின் மகள் கொண்டு கொடுத்த சம்பந்தி என்ற முறையில் வந்து சென்றாள். விஜியுடனோ அப்பாவுடனோ அவள் பேசவில்லை. சிற்றப்பாவுடன் மட்டும் பேசிவிட்டுச் சென்றாள். ரங்கேஷ் கையெழுத்திட்டு டைப் அடித்த துக்கக் கடிதாசி வீடு தேடி வந்தது. சுமி மட்டும் வந்து தலைகாட்டிவிட்டுத் திரும்பிப் போய்விட்டாள். அவளுக்குப் பரிட்சை.

செந்தில் ஊரில் இல்லை. அப்பா சின்னப்பட்டிக்கும் புது நகரத்துக்குமாக அலைவதில் இன்னும் உருத்தெரியாமல் தேய்ந்து போகிறார்.

வேலம்மாளின் நினைவு வரும்போது, அப்பாவின் உடல் நிலையைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே என்று நெஞ்சம் குலுங்குகிறது.

ஒரு தலைமுறைக்குரிய நம்பிக்கைகளையும், மதிப்பிழந்து போன சுவடுகளையும் தூலமான வடிவில் அகற்றுவது போல் அந்த வீட்டில் இருந்த

பழைய பொருள்களைக் கழித்து, சுத்தம் செய்வதில் விஜிக்குச் செவந்தி உதவி செய்கிறாள். மாரிசாமி தம்பதி பாழடைந்து கிடந்த பஞ்சநதம் மாமா வீட்டில்தான் இரு சட்டி பானைகளுடன் குடியேறி இருந்தனர். அவர்களை இங்கே வரச்செய்கிறாள் விஜி.

மழையோ, மழையில்லையோ, காலை நேரம் தீப்பெட்டி அலுவலக ஊர்தி வந்துவிடுகிறது.

இப்போதெல்லாம் மம்முட்டியான், அவளைக் கண்டாலே ஒதுங்கிச் செல்கிறான். அவன் அழகாயினையக் கட்டிவிட்டானாம். ஆனால் தனிக்குடிசை போடவில்லை. அவன் தினமும் மூக்குமுட்டக் குடிப்பது வழக்கமாகியிருந்தது. தீப்பெட்டி அலுவலகத்துச் சம்பளம் குடிப்பதற்கே சரியாகி விடுகிறது. காடு கழனி வேலை செய்வதில்லையாம்.

அன்றிரவு தொழிற்சாலையிலிருந்து வண்டி வந்து நின்று எல்லோரும் வீட்டுக்குச் செல்கையில் வாசலில்தான் விஜி நிற்கிறாள். வானம் கறுத்த துகிலுக்குள் மருமத்தைப் புதைத்துக் கொண்டிருப்பதால் இருள் மையாக இருக்கிறது அலுமினியம் தூக்கு கிலுங்கென்று ஒலிக்க அவளைப் புரிந்து கொண்டு குறுக்கே நடந்து வரும் உருவம்...

“காத்தமுத்துவாடா? நீ... இங்கதா இருக்கியா?”

“விஜிம்மா!...”

குரலிலேயே ஆற்றாமை நெகிழ்ந்து கொள்கிறது.

“என்னடா?”

“இந்த மம்முட்டியான மொதலாளியிட்டச் சொல்லி ‘டிஸ்மிஸ்’ செஞ்சி போடுங்க. அவெ குடிச்சிப்பிட்டு வந்து அடிக்கிறா. கண்டமாணிக்கும் பேசுறா!”

அவள் ஏதும் பேசாமல் நிற்கிறாள்.

“சொல்றீங்களா விஜிம்மா?”

“ஆகட்டும், போ...!”

“மாரிசாமி அண்ணாச்சிய உசுப்பச் சொல்லிப் போடுங்க விஜிம்மா!”

“சரி, போடா!” என்று பின்னாலிருந்து மாரிசாமி கத்துகிறான்.

“இந்த மம்முட்டியான் ஏனிப்படிக் குடிச்சித் தொலைக்கிறான்.”

“குடிக்கிறது மட்டுமா? ஒவ்வொரு நா, அந்தப்புள்ள அழவாயிய, சீவனில்லாம அடிச்சிப் போடுறா! அத்த அடிக்கிறதுக்கே கட்டிருக்காம்போல...”

“என்னக் கண்டிட்டா ஒதுங்கில்ல போறான்?”

கவடில்லாத அந்த இளைஞனுக்கு இந்த மாற்றம் வர என்ன நேர்ந்திருக்கும்?...

அந்த எளியவனுக்குத் தன் ‘மனைவி’ என்ற நிலையில் அவளை வேலைக்கு அனுப்ப விருப்பமில்லாமலிருக்குமோ? முறைகேடுகளை எதிர்க்கச் சக்தியின்றி, குடித்துவிட்டு அடிக்கிறாளோ? குடிப்பதற்குப் பணம்... அதனால், இரத்தினத்தையோ, வேறு மேலாளர்களையோ இந்த ஏழையினால் எதிர்த்துக் கொள்ள முடியாதோ?...

கேள்விகள் சிந்தையை அப்பிக் கொள்கின்றன.

“மாரிசாமி, இந்தக் காத்தழுத்து பயர் வொர்க்ஸில் இருந்தானே? அங்கிருந்து எப்படி வந்தான்?”

“களுத கெட்டாக் குட்டிச் செவரு. அங்கிட்டிருந்து ஓடிப் போயி ஓட்டல்ல மேசை துடச்சான். அடுத்த பையன் ஒருத்தன் கிட்ட சண்ட வந்து அடிதடி வரவே, ஓட்டல் முதலாளி இவன வெளிய தள்ளிட்டாரு. நேர இங்கிட்டு வந்திட்டான். இப்ப மறுக்க குச்சியடுக்கப் போறான்...”
